

Ἡ ἐλεημοσύνη.

~~~~~

αὐτοῦ εἶνε θαυμαστά διὰ τὴν ὁμοιότητα, ὡς ὁμολογοῦσιν οἱ γέροντες. Αἱ κεφαλαὶ αὐτοῦ ἀξιοθαύμαστοι φαίνονται οἷνοι ἐμφυχοί. Ἰταλὸς καλλιτέχνης ἀγοράσας ποτὲ εἰκόνα τοῦ Καντούνη, διὰ χρώματος ἐξήλειψεν ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἀψῆκε μόνον τὴν κεφαλὴν, ἣν ἐκόμισεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὡς ἀριστοῦργημα.

Μετὰ τοὺς δύο Δοξάρχους, πατέρας καὶ υἱόν, ἀμέσως ὁ Κουτούζης κατὰ πρῶτον καὶ ὁ Καντούνης ὕστερον εἶνε οἱ δώσαντες νέαν ζωὴν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀγιογραφίᾳ, ὡς πρὸς τὴν παράστασιν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἱεραρχῶν ἁγίων. Ὁ Παναγιώτης Δοξάρχς ἐφιλοτέχνησε τὰ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἰδίως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νικόλαος τὰ τοῦ βίου τῆς Ἀσιπαρθένου. Ὁ Καντούνης ὁμοίως ἐφιλοτέχνησε τὰς δεσποτικὰς ἐορτάς, τοὺς ἀποστόλους, τοὺς προφῆτας, ἁγίους, ἱεράρχας καὶ μή, ἐφιλοτέχνησεν πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν. Καὶ εἰς πάντα προσεπάθουν ὅταν ἡδύνατο νὰ καινοτομήσουν ἐπὶ τὸ ἰταλικώτερον. Εἰς τοὺς ἱεράρχας λ.χ. ἐνῶ οὗτοι εἶνε ἐνδεδυμένοι μὲ ἀμφία ὀρθοδόξων ἱερέων, αἱ κεφαλαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνονται ἔργα ἐνετικού χρωστήρος. Ἡ ἐν γένει στάσις τοῦ σώματος προδίδει τὴν Ἰταλικὴν τεχνολογίαν καὶ τὴν ἐφεσιν, ἣν εἶχον τοῦ νὰ δώσωσι νέαν ζωὴν εἰς τὴν τέχνην. Πολὺ σπανίως εἶδον ση-

μασίαν εἰς τοὺς κοινούς τύπους τῆς ὀρθοδοξίας. Λέγεται ὅτι ὁ Κουτούζης δὲν ἐδέχθη μέγα ποσὸν χρημάτων, διὰ νὰ ἀντιγράψῃ εἰκόνας μιᾶς ἐκκλησίας, εἰκόνας ἀτέχνους, ὅς οἱ ἐπίτροποι ἤθελον ὁμοίως ἀλλὰ διὰ λινελαίου. Ὁ Κουτούζης ἀπήντησεν: Ὁ καλλιτέχνης δὲν εἶνε δούλος διὰ νὰ δουλεύῃ ὅπως θέλῃ ὁ ἀφέντης, ἀλλ' ἐλεύθερος νὰ δουλεύῃ ὅπως θέλει, ὅπως ἡ τέχνη ἀπαιτεῖ. Ἄλλοτε παρήγγειλαν εἰς τὸν Καντούνην ἕνα ἑστανρωμένον κατὰ τὸν κοινὸν τύπον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας καὶ ἀπήντησε: « Δὲν εἶμαι κοροαδῶρος ἀλλ' ἀρίστας, καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη γνωρίζουνε πῶς ξεψυχᾶνε οἱ ἄνθρωποι στὸ σταυρό. »

Ὁ Κουτούζης καὶ ὁ Καντούνης εἶχον τὸ αὐτὸ ἰδεῶδες διὰ τὴν τέχνην· ἀμφοτέροι παρηκολούθουν τὰ ἔργα τοῦ Δοξάρχῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν. Ἡ σχολὴ αὕτη ἰδρυθεῖσα, ὡς εἶδομεν, ἐν Κερκύρᾳ ἀνεπτύχθη μεγάλως ἐν Ζακύνθῳ. Εἰς ἄριστος καλλιτέχνης διὰ τῆς λάμπει· τῆς τέχνης ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς ἐπιδρᾷ ἐπὶ παντὸς πεπρωκισμένου διὰ καλλιτεχνικῆς εὐφυΐας καὶ δεικνύοντος ἀνεξαρτήτως τεχνολογίας καὶ σκέψεως.

[Ἀκολουθεῖ].

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Π. ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Εἶνε ἑσπέρᾳ τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους. Ἡ Νέλλη, νεαρά καὶ εὐμορφὴ κόρη γαιοκτημονοῦ στρατηγοῦ, νύκτα καὶ ἡμέραν ὀνειροπολεῖ τὸν γάμον, κάθηται εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ μὲ κουρασμένα, μισοκλεισμένα μάτια βλέπει μέσα εἰς τὸν καθρέπτην. Εἶνε ὠχρά, μ' ἐντεταμένην προσοχὴν καὶ ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Ἀνύπαρκτος, ἀλλ' ὀρατὴ ἀποψις, παρεμπερὴς πρὸς στενὸν διάδρομον, σειρά ἀναριθμητῶν κηρίων, ἀντανάκλασις τῆς μορφῆς, τῶν χειρῶν της, τοῦ πλαισίου τοῦ καθρέπτου, ὅλα ταῦτα πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον περικαλυφθῇ ἐντὸς ὁμίχλης καὶ συνεχέοντο μέσα εἰς ἕνα ἀπροσδιόριστον, φαιδρὸν πέλαγος. Τὸ πέλαγος σαλεύεται, νεύει, καὶ ἀναδίδει ἐκαστοτε ἀνάλαμπάς. . .

P. RUBÉRA.

Βακχίς.

Παρατηρούσα τούς ακινήτους ὀφθαλμούς καὶ τὸ ἀνοικτὸν στόμα της ἡ Νέλλη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, ἂν εἶνε ἔξυπνος ἢ κοιμᾶται, ἐν τούτοις ὅμως βλέπει. Βλέπει κατ' ἀρχὰς μόνον μεϊδιάμα καὶ ἀπαλὴν, πλήρη θελγήτρου ἐκφρασιν κάποιων ὀφθαλμῶν, ἀκολούθως δὲ εἰς τὸ σαλευόμενον, φαϊόχρουν βάθος βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον νὰ ξικαθρίζονται γραμμαὶ κεφαλῆς, προσώπου, ὀφρύων καὶ γενείου. Εἶναι αὐτὸς, ὁ ἐκλεκτός, τὸ ἀντικείμενον μακρῶν ὄνειροπολήσεων καὶ ἐλπίδων. Ὁ ὑπὸ τῆς Νέλλης ἐκλεχθεὶς παρουσιάζει τὰ πάντα: Σημασίαν τοῦ βίου, προσωπικὴν εὐτυχίαν, στάδιον, τύχην. Χωρὶς αὐτὸν—ὅπως εἰς τὸ φαϊόχρουν βάθος—ζόφος, κενότης, παραλογισμός. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον, ἂν, βλέπουσα ἐμπρὸς της τὴν ωραίαν, χαριέντως μεϊδιῶσαν κεφαλὴν, αἰσθάνεται ἡδονήν, ἀνεκφράστως γλυκὺν ἐφιάλτην. μὴ περιγραφόμενον οὔτε γραπτῶς, οὔτε μὲ λόγον. Βραδύτερον ἀκούει τὴν φωνὴν του, βλέπει ὅτι ζῇ μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην, ὅτι ἡ ζωὴ της βαθυμηδὸν συγγέεται μετὰ τῆς ζωῆς ἐκείνου. Εἰς τὸ φαῖν βάθος παρέρχονται οἱ μῆνες, τὰ ἔτη . . . καὶ ἡ Νέλλη βλέπει εὐκρινῶς καὶ μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τὸ μέλλον της . . .

Εἰς τὸ φαῖν βάθος διακρίνονται αἱ εἰκόνες, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἰδοὺ, βλέπει ἡ Νέλλη, ὅτι κατὰ ψυχρὰν χειμερινὴν νύκτα κρούει τὴν θύραν τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἱατροῦ Στεπὰν Λουκίτς. Ὁ ὀπισθεν τοῦ πυλῶνος γαυγίζει νωχελῶς καὶ βραγχωδῶς γηραλέος σκύλος. Τὰ παράθυρα τοῦ ἱατροῦ εἶνε σκοτεινά. Γύρω ἡρεμία.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ . . . δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ψιθυρίζει ἡ Νέλλη.

Ἰδοὺ, τέλος πάντων, τρίζει ἡ θύρῃς τοῦ πυλῶνος καὶ ἡ Νέλλη βλέπει ἐμπροσθέν της τὴν μαγεύσαν τοῦ ἱατροῦ.

— Εἶν' ἐδῶ ὁ ἱατρός;

— Κοιμᾶται . . . ψιθυρίζει ἡ μαγεύσασα χαμηλοφώνως, ὡς νὰ φοβεῖτο μὴ ἀφυπνίστῃ τὸν κύριόν της.—Μόλις ἦρθε ἀπὸ τούς ἀρρώστους. Μοῦ εἶπε νὰ μὴ τὸν ξυπνήσω.

Ἀλλὰ ἡ Νέλλη δὲν ἀκούει. Ἀπομακρύνουσα αὐτὴν μὲ τὴν χεῖρά της τρέχει σὰν διαιμονισμένη εἰς τὸ οἶκημά τοῦ ἱατροῦ, καὶ ἀφοῦ ἐπέρασε μερικὰ σκοτεινὰ καὶ ἀποπνικτικὰ δωμάτια, καὶ ἔρριψε καθ' ὅδον δύο τρεῖς καθέκλας, εὐρίσκει ἐπὶ τέλους τὸ δωμάτιον τοῦ ἱατροῦ. Ὁ Στεπὰν Λουκίτς εἶνε πλαγιασμένος μὲ τὰ ἐνδύματά του, ἀλλὰ χωρὶς συρ-

τοῦχον καὶ μὲ ἀνεσυρμένον τὸ στόμα, ἀσθμαίνει. Πλησίον καίει ἀσθενὲς κανδηλάκι. Ἡ Νέλλη χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν κάθεται εἰς μίαν καθέκλαν καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίει. Κλαίει πικρὰ καὶ ἀναπάλλεται σύσσωμος.

— Ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἄρρωστος! λέγει.

Ὁ Στεπὰν Λουκίτς σιωπᾷ. Σηκώνεται βραδέως, ἐπακουμβᾷ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν πυγμὴν του καὶ προσδίδει τὴν ξένην μὲ ὑπναλέους, ακινήτους ὀφθαλμούς.

— Ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἄρρωστος! ἐξακολουθεῖ ἡ Νέλλη, συγκατατοῦσα τούς λυγμούς της.— Πᾶμε, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. . . πᾶμε γρήγορα. . . ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

— Τί; μουρμουρίζει ὁ ἱατρός.

— Πᾶμε! Καὶ ἀμέσως! Διαφορετικά, διαφορετικά. . . εἶνε φοβερὸν νὰ τὸ εἰπῶ . . . Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ἡ πτωχή, ἡ βασανισμένη Νέλλη, καταπίνουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἀσθμαίνουσα, ἀρχίζει νὰ περιγράψῃ εἰς τὸν ἱατρὸν τὴν αἰφνιδίαν νόσον τοῦ συζύγου της καὶ τὸν ἀπερίγραφτον τρόμον της. Τὰ παθήματά της εἶνε ἱκανὰ καὶ πέτραι νὰ συγκινήσουν, ἀλλ' ὁ ἱατρός τὴν κυττάζει ἀπαθῶς καὶ οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Ὅ, ἐλθω αὐρίον. . . ψιθυρίζει.

— Αὐτὸ δὲν γίνεται! λέγει ἐντρομος ἡ Νέλλη. Ἐγὼ ξεύρω, ὁ ἄνδρας μου ἔχει. . . τύφον. Πρέπει τώρα. . . ἀμέσως νὰ ἐλθῇτε!

— Ἐγώ. . . μόλις ἦλθα. . . ψιθυρίζει ὁ ἱατρός.

Εἶνε τώρα τρεῖς ἡμέραι ποῦ πολεμῶ μὲ τὴν ἐπιδημίαν. Εἶμαι κατάκοπος καὶ πάσχω καὶ ὁ ἴδιος. . . Μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἐλθω! ἀπολύτως ἀδύνατον! Κ' ἐγώ, κ' ἐγὼ εἶμαι προσβεβλημένος. . . Νά. . .

Καὶ ὁ ἱατρός ἐδειξεν εἰς τὴν Νέλλην τὸ θερμόμετρον.

— Ἡ θερμοκρασία μου ἀνέρχεται εἰς τοὺς σάραντα βαθμούς. Δὲν εἰμπορῶ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν οὔτε νὰ καθίσω. . . Συγγνώμην! Ὅ, πλαγιάσω. . .

Ὁ ἱατρός πλαγιάζει.

— Μά! σᾶς παρακαλῶ πολὺ, γιατρέ! οἰμώζει ἐν ἀπογνώσει ἡ Νέλλη.—Σᾶς ἱκετεύω! Βοηθήσατέ με, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Βάλλετε τὰ δυνατά σας καὶ πᾶμε. . . θὰ σᾶς πληρώσω, γιατρέ!

— Κύριε ἐλέησον. . . μὰ ἐγὼ σᾶς εἶπα πιά! Ἄχ!

Ἡ Νέλλη ἀναπηδᾷ καὶ βηματίζει μὲ νευρικήν

ἐξαψιν μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα... Ἐπιθυμῶ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν, νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ... Σκέπτεται πῶς ἂν ἤξευρεν ὁ ἱατρὸς πόσον τῆς εἶνε προσφύλης ὁ σύζυγός της καὶ πόσον αὐτὴ εἶνε τώρα δυστυχῆς, θὰ ἐλητμόνει καὶ τὴν κούρασιν καὶ τὴν ἀσθένειάν του. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν εὕρῃ τὴν εὐγλωττίαν τώρα;

— Πηγαίνετε εἰς τὸν ἀγροτικὸν ἱατρὸν... τῆς λέγει.

— Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον... αὐτὸς μένει εἰκοσιπέντε βέρστια μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει, γιατρέ! ποῦ νὰ εὕρω ἄλογα: ἀπὸ τὸ χωριὸς ἕως ἐδῶ εἶνε σφρόντα βέρστια καὶ ἀπ' ἐδῶ ἕως τοῦ ἀγροτικοῦ ἱατροῦ σχεδὸν ἄλλα τόσα... Ὁχι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Πηγαίνουμεν, Στεπὰν Λουκίτης! Ζητῶ θυσίαν ἀπὸ σᾶς, κόμειτέ μου αὐτὴν τὴν θυσίαν, λυπηθῇτέ με.

— Μὰ τί διάβολο... δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ... ἔχω πυρετόν, ζαλιζομαι... Δὲν εἰμ' ἐμ' ἐμ'... Ἀφῆσατέ με ἡσυχόν!

— Μὰ εἰσθε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔλθετε! Καὶ δὲν εἰμ' ἐμ' ἐμ' νὰ μὴν ἔλθετε! Αὐτὸ εἶνε ἐγωῖσμος! Ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλησίον του ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του, καὶ σῆς... σῆς ἀρνείσθαι νὰ ἔλθῃτε!... ὅθ' ἄς καταγγείλω δι' αὐτό!

Ἡ Νέλλη αἰσθάνεται τὸ ἄδικον τὸ ὁποῖον πράττει, ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου της εἶνε ἱκανὴ νὰ λησμονήσῃ καὶ λογικὴν καὶ κρίσιν καὶ συμπάθειαν... Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπειλῆς της ὁ ἱατρὸς πίνει ἀπληστώως ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος... Ἡ Νέλλη ἀργίζει νὰ τὸν ἱκετεύῃ παλιν, καὶ νὰ ἐκλιπαρῇ τὸν οἰκτόν του, ὡς ἡ τελευταία ἐπαίτις... Τέλος ὁ ἱατρὸς συναινέει... Ἐγείρεται βραδέως, ἀνατινάσσεται καὶ ἀναζητεῖ τὸ σουρτουκὶν του.

— Νὰ το τὸ σουρτουκὶ σὺς! τοῦ λέγει ἡ Νέλλη ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὸ φορέσετε... Ἔτσι... Πάμε... ὅθ' ἄς πληρώσω... ὅθ' ἄς εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων...

Ἀλλ' ὁποία βάσανος! Ἐνδυσθεὶς τὸ σουρτουκὶν τοῦ ἱατροῦ, πλαγιάζει παλιν... Ἡ Νέλλη τὸν σηκώνει καὶ τὸν σύρει εἰς τὸν προθάλαμον... Ἐκεῖ εἰς τὸν προθάλαμον ἀρχίζει μακρὰ βασανιστικὴ ἀναζητήσις τῶν γαλασιῶν καὶ τῆς γούνας... Δὲν εὐρίσκειται τὸ καπέλλον... Τέλος ἡ Νέλλη καθίζει εἰς τὸν ἀμαξῆν. Πλησίον της κάθεται ὁ ἱατρὸς. Δὲν ἔχει πλῆρον παρὰ νὰ διανύσουν σφρόντα βέρστια καὶ ὁ σύζυγός της ὅθ' αὐτὴ τῆς δεύσης ἱατρικῆς περιθάλψιως... Εἶνε σκότος... φῶς οὐδαμοῦ. Πνέει ψυχρὸς χειμερινὸς ἀνέμος. Ὑπὸ τοὺς τροχοὺς παγωμένοι βῶλοι γῆς... Ὁ ἀμαξηλάτης σταματᾷ κάποτε καὶ σκέπτεται ποῖον δρόμον νὰ ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Νέλλη καὶ ὁ ἱατρὸς καθ' ὅλον τὸν δρόμον σιγῶν... Τὸ ὄχημα τοὺς τραντάζει φοβερά, ἀλλ' αὐτοὶ οὔτε τὸ ψῆχος αἰσθάνονται, οὔτε τὸ τράνταγμα.

— Γρήγορα! Γρήγορα, ἀναγκάζει ἡ Νέλλη τὸν ἀμαξῆν.

Εἰς τὰς πέντε τὸ πρωὶ τὰ βασανισμένα ἄλογα εἰσελαύνουν εἰς αὐλήν. Ἡ Νέλλη βλέπει τὸν γνωστὸν πυλῶνα, τὸ πηγᾶδι μὲ τὸν γερανόν, τὴν μακρὰν σειρὰν τῶν σταύλων καὶ ἀποθηκῶν... Ἐπὶ τέλους εἶνε εἰς τὸ σπίτι της.

— Σταθῆτε, μιά στιγμὴ, ἔρχομαι ἀμέσως... λέγει εἰς τὸν Στεπὰν Λουκίτη, καθίζουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ καναπέ τῆς τραπεζαρίας. — Ζεσταθῆτε, κι' ἐγὼ πηγαίνω μιά στιγμὴ νὰ δῶ πῶς εἶνε.

Ἐπανέλθουσα μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της ἡ Νέλλη, εὐρίσκει τὸν ἱατρὸν πλαγιασμένον ἐπὶ τοῦ καναπέ καὶ ψιθυρίζοντα κατὰ.

— Ὁρίστε, γιατρέ!... Γιατρέ!!

— Αἶ! Ἐρωτήσατε τὴν Δόμναν... μουρμουρίζει ὁ Στεπὰν Λουκίτης.

— Τί;

— Ἐλεγχον εἰς τὴν συνέλευσιν... ὁ Βλάτωρ ἔλεγε... Ποῖον; Τί;

Καὶ ἡ Νέλλη πρὸς μεγίστην φρίκην της παρατηρεῖ ὅτι ὁ ἱατρὸς παραμιλεῖ ὅπως καὶ ὁ σύζυγός της. Τί νὰ κάμῃ;

— Στοῦ ἀγροτικοῦ ἱατροῦ, λοιπόν!

Καὶ ἐπονται παλιν σκότος, διαπεραστικός, ψυχρὸς ἀνεμὸς, παγωμένοι βῶλοι. Πάσχει καὶ ἡ ψυχὴ της, πᾶν καὶ τὸ σῶμά της, καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ δι' οὐτὰς τὰς ταλαιπωρίας τὴν ἀπατηλὴν αὐτὴν φύσιν δὲν ἀρκοῦν οὔτε τὰ μέσα, οὔτε αἱ ὀνειροπολήσεις. Χιλιάδες προτιμώτερον νὰ μείνῃ γεροντοκόρη, νομίζει ἡ Νέλλη, παρὰ νὰ δοκιμάσῃ μίαν ἀκίμη φορὰν ὅσα ὑπέφερε αὐτὴν τὴν νύκτα.

Εἰς τὸ φαῖν βάθος βλέπει ἀκολούθως ἡ Νέλλη, πῶς ὁ σύζυγός της κάθε ἄνοιξιν ζητεῖ νὰ εὕρῃ χρήματα διὰ τὴν ἀπότισιν τῶν τόκων εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει υποθηκευμένον τὸ κτήμα. Δὲν κοιμᾶται αὐτός, δὲν κοιμᾶται ἐκείνη, καὶ ὑποφέρουν καὶ σκέπτονται πῶς ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Βλέπει παιδιὰ τρέμει αἰωνίως νὰ μὴ πᾶν ἀπὸ κρυολόγημα, ἀπὸ σκορλατίναν, ἀπὸ διφθερίτην, ἀπὸ κακοὺς βαθμούς, τρέμει τὸν χωρισμόν. Ἀπὸ τὰ πέντε-ἕξ κουτσουδελα, βέβαια θ' ἀποθάνῃ καὶ κἀνένα.

Τὸ φαῖν βάθος δὲν εἶνε ἐλεύθερον ἀπὸ θανάτους. Αὐτὸ ἐννοεῖται. Ἄνδρας καὶ γυναῖκα δὲν εἰμ' ἐμ' ἐμ' ν' ἀποθάνουν ταυτοχρόνως. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀπαραιτήτως εἴμαρται νὰ κηδεύσῃ τὸν ἄλλον. Καὶ ἡ Νέλλη βλέπει ἀποθηνήσκοντα τὸν σύζυγόν της. Τὸ φοβερόν αὐτὸ δυστύχημα παρίσταται πρὸ αὐτῆς μὲ ὅλας τοὺς λεπτομερείας. Βλέπει τὸ φέρετρον, τὰ κηρία, τὸν ἀναγνώστην, καὶ αὐτὰ μάλιστα τὰ ἔγχνη, τὰ ὅποια ἀφίνει εἰς τὸν προθάλαμον ὁ φερετροποιός.

— Πρὸς τί αὐτό; Διὰ τί; διερωτᾶται, μὲ ἀπλάνεις ὀφθαλμοὺς παρατηροῦσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νεκροῦ συζύγου της.

Καὶ ὅλη ἡ διαρρεύουσα ζωὴ μὲ τὸν σύζυγόν της τῆς φαίνεται ἓνας μαρὸς, ἄχρηστος πρόλογος αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Καὶ τι πίπτει ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Νέλλης καὶ κροτεῖ εἰς τὸ δάπεδον. Ἐξερπνίζεται, ἀναπηδᾷ καὶ διανοίγει πλατεῖς τοὺς ὀφθαλμούς της. Τὸν ἓνα καθρέπτην τὸν βλέπει πεσμένον ἐμπρὸς εἰς τοὺς πόδας της, ὁ ἄλλος, ὡς πρότερον, στέκεται ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ Νέλλη κυττάζει μίσα εἰς τὸν καθρέπτην καὶ βλέπει ἓνα γλωμὸν, κλαμμένον πρόσωπον. Τὸ φαῖν βάθος δὲν ὑπάρχει πλέον.

— Θαρρῶ πῶς μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος... διαλογίζεται μὲ ἑλαφρὸν στεναγμὸν.

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ)

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ